

Országos tanácskozás a közlekedés fejlesztéséről Esztergomban

Az ország közlekedésének fejlesztéséről rendeztek kedden tanácskozást Esztergomban, a NIM továbbképző intézetében, Dr. Bajusz Rezső, a KPM közlekedéspolitikai főosztályának vezetője tájékoztatta a közlekedés-építőipari vállalatok vezetőit, képviselőit azokról az elképzelésekről, amelyeket 1980-ig valósítanak meg.

Az előadó hangsúlyozta, hogy az ötödik ötéves terv a közlekedéspolitikai koncepció gyakorlati megvalósításának befejező szakasza. 1968-ban kezdtek hozzá az új koncepció kialakításához, érvényesítéséhez, s azóta a gyakorlat igazolta az elképzelések helyességét. Ezért az új tervet a koncepció alapelveinek figyelembe vételével készítették el a tárca szakemberei. Továbbra is az egyik legfontosabb feladat az egységes közlekedés kialakít-

tása, a megfelelő egyensúly biztosítása a közlekedés teljesítménye és a népgazdaság igénye között.

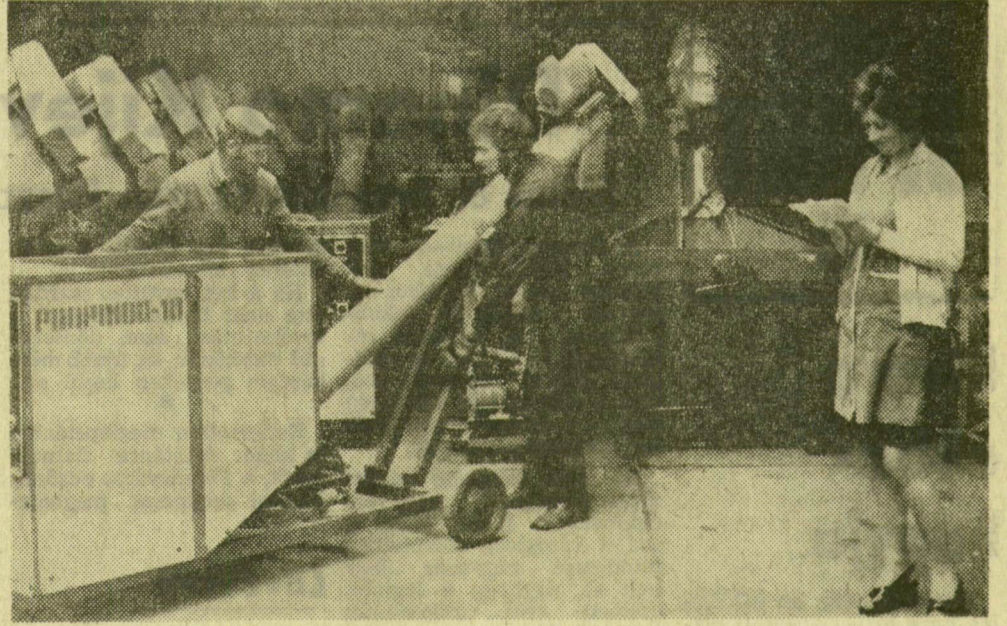
A következő tervidőszakban a negyedik ötéves tervhez viszonyítva valamivel mérsékeltbben, de tervszerűen és dinamikus fejlesztés az ország közlekedésének teljesítményét, 1980-ig el akarják érni, hogy a magyar közlekedési rendszer teljes mértékben kielégítse az igényeket. Az ország reális teherviró képességét alapul véve szigorúan rangsorolják a fejlesztési célokat. A fő cél a már megkezdett rekonstrukciók, beruházások mielőbbi befejezése. Ugyancsak elsődleges a tömegközlekedés fejlesztése, mindenek előtt Budapesten és a vidéki nagyvárosokban.

Az ország közlekedésének gerince továbbra is a vasút marad.

Csatlakozott a Béke brigád

A Vöröskereszt Országos Elnökségének felhívása nyomán csatlakozott a nemzeti segélyakcióhoz a Szegedi Kábelgyár gyengeáramú üzemének Béke brigádja is. A szocialista címmel tizenegyszer, a Vállalat Kiváló Brigádja oklevéllel két alkalommal kitüntetett kollektívának mind a hét tagja száz forint értékben vásárolt emlékbélyeget. Ugyanakkor felhívással fordultak a Magyar Kábelművek valamennyi gyáregységéhez, s a szegedi üzemek, intézmények brigádjaihoz.

Kérték, hogy példájukat követve mások is segítsék a bajba jutott népeket, a katasztrófák áldozatait emlékbélyegek, illetve emléklapok megvásárlásával.

Irodisták és raktárosok

Hányszor hallani gépek mellett dolgozó emberek szájából csöpögő megjegyzéseket, ha a bent ülő irodistákról esik szó! Mit lehetne tenni mindezek ellen? Ha igazak a megjegyzések, egy orvosság van csupán: rendet kell tenni az irodákban. Ha nem igaz a szóbeszéd, el kell oszlatni még a gyanút is. Mert mindenkit sért, aki dolgozik, ha azt hiszik róla, hogy nem dolgozik.

TEGLÁTÓL A KOMBÁJNIG

De mivel lehet eloszlatni a gyanakvást? Szép beszéddel, fölvilágosító szóval? Igen néhez. Alkalmat kell adni a kint dolgozóknak, hogy megismerjék a bontók munkáját. Az AGROKER szegedi telephelyén hét irodista és hét raktári dolgozó alkotja a Vöröskereszt szocialista brigádot. Hiába biztatom a raktárosokat — Ocskó Ferencet például, vagy Hegedűs Antalt —, mondjanak valami rosszat a bent levőkre, nem mondanak. Az irodaházban dolgozók szerint volt ilyen ellentét, mielőtt a brigád megalakult, de azóta nyoma sincsen. Aki bent dolgozik, az is azt akarja, hogy a lehető legtöbb gépet, ruházati cikket, építőanyagot tudjon beszerezni és továbbadni, és ugyanezt akarják a raktárosok is. Teglától a legmodernebb kombájnig megszámlálhatatlanul sokféle áru megy át a kezükön.

Mivel érte el ez a brigád, hogy a kongresszusi munkaversenyben első lett, a vállalat többi brigádját megelőzve?

Furcsa választ kapok: vannak „objektív és szubjektív” okai is. Kereskedelmi cégnél „objektív” körülmények számít — sokszor —, van-e elegendő éladni való. Ha lett volna bőven műtrágya, fölterelőn jobb eredményel dicsekedhetne a vele foglalkozó brigád. Most gépből volt jobb az ellátás. Tavaly 365 millió forgalmat bonyolított le a géposztály traktorokból, ekékből, boronákból, vetőgépekből és mindenféle vegyes holmiból. A gépek 280 milliót hoztak. Magas nekünk ez az szám, fordítsuk át praktikusabb nyelvezetre. Ha a keréken járó, nagy étvágyú szecska-vágótól a kombájnig mindent átszámolunk egyfajta traktorra, és azokat sorba állítanánk, a mostani felületű utak sokaságához igazodva is beérne a sor a Dorozsmai úti telepről a Széchenyi térig. Annyi gépet még soha nem adott el a vállalat, mint tavaly. (Zárójelben tegyük azért hozzá, még így sem elégedettek a munkájukkal, mert néhány gépből sincs annyi, amennyi kellene.)

EGYÜTTMŰKÖDÉS

„Szubjektív” oka is lehet annak, hogy valamit nem lehet kapni, mint annak is, hogy lehet kapni. Ennek a brigádnak Zalaegerszeg vagy

Szombathelyig terjedő kapcsolatai vannak, az ottani vállalatok brigádjaival, és beszerzik onnan, ami itt nincsen. A brigád vezetője, Kiss Lajosné mondja, most akarnak együttműködési megállapodást kötni a kecskeméti egy hasonló munkát végző brigádjával. Jónak jó a hivatali kapcsolataik, de két brigád jobban érti egymás szavát, mint két hivatal. Tavaly ősszel tervben felel 119 traktort és 50 pótkocsit szereztek be. Szocialista összekötés ez is, de az időzöl elmarad mellőle.

És ha sehol sincsen valami? Mit tehet akkor az a brigád, amelynek 14 tagjából mostanáig 11 a vállalat kiváló dolgozója? Hiába mondja akármilyen udvariasan is a vevőnek, hogy nincsen, hiánycikk ellen az udvariasság sem orvosság.

Addig jártak vasas vállaltól vasas szövetkezetig tavaly, amíg ezer önetet nem készítették. Jött a húsnégy program, és nem volt önetet. Csináltattak. És 21 hagyományteremtő gépet is gyártott kérésükre a makói gépgyár.

Nagy munka van tehát azazal is, ami éppen nincsen, de a munka zömét természetesen az adja, ami van. Jön egy új gép, megírja róla a prospektus, hogy sokkal jobb, mint a régi. A vevő hiszi, ha akarja. Elolvassa ő is az írást, de látni is szeretné a gépet. Jól megnézi itt az udvaron is, de ez kevés. Munkában szeretné látni. A körzeti bemutatók próbáiratain dől el, mennyit vesznek meg belőle. A többi, ami ezután jön, az már valóban kereskedelmi rutinmunka. De a sok rutin is lehet fárasztó.

HANGOS BRIGÁD-GYŰLÉSEK

Kétféle brigádgyűlés van a Vöröskereszt szocialista brigádjában: csöndes és hangos. A csöndes jellemzője, hogy az is hangos, csak a hangos még hangosabb. A csöndesen

a munkával összefüggő kérdéseket vitatják meg. Sokszor oda kellett mondogatni egymásnak öt év alatt, hogy ilyen jó egyetértés alakuljon ki közöttük, odamondogatni pedig igazán jóízűen csak hangosan lehet.

Ki Balástyáról, ki Vásárhelyről jár be, szabad szombati, vagy vasárnap brigádmunkát ennélfogva nem nagyon lehet tartani. Ha vége van a brigádgyűlésnek, akkor kerülnek elő a poharak, és akkor éri el a brigádon belüli tónuszaj a hangosabb szintet.

A brigád tavalyi munkájának hivatalos értékelésében olvasható: 1972-ben a legtöbb társadalmi munkát, 1974-ben a legjobb gazdasági munkát végezte az itt dolgozó 14 ember. Számuk azóta kettővel gyarapodott. A vállalat brigádjainak egyébként közös jellemzője, hogy egymás között is jó a kapcsolat. Ha haragban lennének például a szerelők brigádjával, a képzeltbeli traktorsor legföljebb a téglagyárig ért volna.

Még egy kérdés azért maradt: hogyan tud segíteni a brigád egyik fele a másiknak? Például az irodában dolgozók a raktárosoknak? Úgy többek között, hogy a raktárak férfinépe nehezebben áll rá a rendcsinálásra, ha magában van. Jönnek ilyenkor a bontók — és egyiknek sem esik le a karikagyűrű az ujjáról.

Egyébként ez a brigád is csatlakozott az olajosok műzeumi felhívásához, azóta már hangversenyen is, kiállításokon is jártak.

Horváth Dezső

Szegedi diáksikerek

A VII. EDÜ harmadik napján is teljes volt a nagyüzem. Reggel 9 órától három színhelyen rendezték meg a szerkesztett műsorokat, valamint a gyulai városi tanács dísztermében az „Eszmékért, célokért küzdünk” című, az Ifjúsági Házban pedig a diáklklubok és a köznevelődés című vitaforumokat. Osztatlan sikert aratott többek között a szegedi Tömörkényi gimnázium vonósnégyesének Bach-előadása és a gimnázium fúvószenekara. A VII. EDÜ hivatalos programjának zárása este 7 óra körül kezdődött az Erkel Művelődési Központban. Szabó Miklós, a KISZ Békés megyei bizottságának első titkára átnyújtotta a fesztíval

díjait. A Csongrád megyei és a szegedi fiatalok közül a következők kapták meg a magas elismerést: Vers- és prózamondásban Halász Rózsa (Vásárhely, Bethlen gimnázium). Diákszínpad kategóriában: a szentesi Horváth Mihály Gimnázium együttese és a szegedi Tömörkényi gimnázium csoportja. Szólóénekekben: Tóth Mária (szegedi Tömörkényi gimnázium). A szólóhangszeres kategóriában heggedűjátékáért Tóth Erika (szegedi Tömörkényi gimn.), valamint a folk-beat és a pol-beat együttesek közül a hódmezővásárhelyi Esőleső együttes. A díjkiosztás után a legjobbak gálaestje következett.

Ismét a MÉH-ről

Az utóbbi hetekben jó néhány panaszos levelet kaptunk a MÉH-vel kapcsolatban. Olvasóink többnyire azt kifogásolják, hogy egyes átvevőhelyeken képtelenek átvenni ilyen vagy olyan hulladékot, mondván, hogy tele vannak, és a meglévót sem szállítják el tőlük. Legutóbb Kovács Mihálytól, a Dalos utca 8. szám alól kaptunk ilyen jellegű levelet, aki azt a címet adta írásának: Hanyagul kezelt állami érdek.

Hogy miről ír olvasóink? Arról, hogy a környéken még hangszórás autóval is reklámozta a MÉH a gyűjtőakciót, kérve a lakosságot, hogy a hulladékokat szállítsák a gyűjtőtelepre, mert ezzel is segítségére lehetnek a

népgazdaságnak. De hiába viszik, mivel a Végvári utcában levő megbízott nem tud semmit átvenni, mivel hiába kéri, hogy szállítsák el tőle az átvett hulladékot, nem viszik. Már a pénze is elfogyott, tehát fel sem tud vásárolni újabb hulladékot, s elküldi a jelentéseket.

Olvasóink azt kérdezi, miért kell hirdetni olyasmit, ami csak bosszúságot okoz az embereknek, s miért kezelnék hanyagul egy ilyen fontos ügyet, kárt okozva ezzel az államnak is. Mi is ezt kérdezzük, hiszen ha a MÉH saját szállítási kapacitása nem is elegendő, a Vólántól bizonyosan tudnának teherautót bérelni, az átvett hulladékok elszállítására.

Ne legyen homokbánya

Dr. Sz. D. olvasóink írja levelében: „Nagy érdeklődéssel olvastam a Délmagyarországban megjelent beszámolót a városesztétika témakörében megtartott konferenciáról. Természetesen nem várható, hogy egy beszélgetés során minden idevágó kérdést megtárgyaljanak. Most csak egy problémával szeretném kiegészíteni az elhangzottakat, mivel sürgető ügynek tartom az újszegedi Tiszapart híd alatti szakaszának sorsát.

Lassacskán levonul az ár, szép, sárga homokszegélyt hagyva maga után. Kellene látvány a szegedi parton sétálóknak, öröm a túlparton strandolóknak. De az öröm rendszerint nem tart sokáig, mert lovas koscsik, teherautók jelennek meg, és gazdájuk szorgos munkával tönkreteszik a part szép arcát. Minden évben folyik a csata a szabadstrand öre és a homokhordó emberek között, mert elvileg nem lehet a strand területén homokot kitermelni. A harc többnyire a homokbányászok győzelmével végződik, mert az ór nem tud éjjel-nappal a helyszínen lenni.

Jó lenne, ha megszüntetnék a homokbányát Szeged belterületén és a tanács a homokkitermelés tilalmát a strand fölötti szakaszra is kiterjesztené, és annak betartását szigorúan ellenőriztetné. Lehet, hogy gazdaságos az itteni homokszedés, de a szép városképet a gazdasági érdek fölé is lehet helyezni. A város esztétikai képéhez a Tisza újszegedi partja is hozzátartozik, nem lenne szabad hagyni, hogy elcsúfítsák.”

Kövezik az utcát